

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 699

Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37)
14 Νοεμβρίου 1999

Συντάκτης
† Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστῖνος

Ποῖός ἄλλος τόσο «πλησίον» ὅσο ὁ Χριστός;

«Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι;... Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ»
(Λουκ. 10,36)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον Εὐαγγέλιο. Πρὶν διαβάσῃ ὁ ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιο λέει: «Σοφία ὀρθοί...». Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει, ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ διαβάσῃ εἶνε σοφόν, εἶνε ἀληθινόν, δὲν ἔχει μέσα τίποτε τὸ ψευδές. Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε καθαρὸ χρυσάφι. Γί' αὐτὸ νὰ ἀκοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο μὲ προσοχὴ καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόζουμε στὴ ζωὴ μας. Τὸ ἐφαρμόζουμε; Ἄν τὸ ἐφαρμόζαμε, τότε ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος. Τώρα ποὺ δὲν τὸ ἐφαρμόζουμε, ἡ γῆ αὐτὴ ἔγινε κόλασις.

***

Σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε μιὰ ἀπὸ τίς ὠραιότερες παραβολὰς ποὺ εἶπε ὁ Κύριος. Τί λέει ἡ παραβολὴ αὐτή;

Κάποιος ἄνθρωπος ξεκίνησε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραὴλ, τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ βάδιζε νὰ πάῃ στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε ἦταν κρυμμένοι λησταί. Τὸν σταμάτησαν, τὸν χτύπησαν, τὸν πλήγωσαν, τὸν ἔψαξαν, βρῆκαν τὰ χρήματα ποὺ εἶχε, τὰ πήραν ὅλα, καὶ κατόπιν τὸν ἄφησαν ἐκεῖ νὰ κυλιέται στὸ χῶμα ἀπὸ τὸν πόνο, κι αὐτοὶ ἔξαφανίστηκαν μέσα στὸ ἄγριο δάσος.

Ὁ τραυματίας εἶχε ἀνάγκη βοήθειας. Βοήθεια! φώναζε. Νὰ κ' ἔρχεται ἓνας κἀβάλλα στὸ ἄλογό του. Ἦταν ἱερεὺς, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Τὸν εἶδε, ἀλλὰ προσπέρασε ἀστραπιαίως. Βοήθεια! φωνάζει πάλι ὁ τραυματίας. Νὰ κ' ἔρχεται ἓνας λευίτης, δηλαδὴ διάκονος ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ θυσιαστήριον τοῦ ναοῦ. Τὸν κοίταξε, ἀλλὰ ἔφυγε κι αὐτός.

Ὁ τραυματίας κινδύνευε ν' ἀποθάνῃ. Νὰ τώρα ἔρχεται κάποιος ἄλλος. Τὸν βλέπει ὁ χτυπημένος. Ὡχ χάθηκα! λέει. Ἦταν ἐχθρὸς του. Περίμενε τώρα πλέον νὰ τοῦ δώσῃ αὐ-

τὸς τὴν χαριστικὴν βολὴ καὶ ν' ἀποθάνῃ. Ἄλλ' αὐτὸς τὸν πλησίασε. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του. Τὸν περιποιήθηκε. Τοῦ ἔπλυνε τίς πληγὲς μὲ κρασί καὶ τίς ἄλειψε μὲ λάδι. Κ' ἐκεῖ στὸν ἔρημο τόπο ἔσχισε τὸ πουκάμισό του, τὸ ἔκανε ἐπίδεσμο, καὶ τοῦ ἔδεσε τίς πληγὲς. Μετὰ τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του καὶ τὸν πήγε σ' ἓνα πανδοχεῖο, σ' ἓνα χάνι. Ἐκεῖ ὅλη νύχτα ἔμεινε στὸ προσκέφαλό του. Τὸ πρωῖ, ὅταν θὰ ἔφευγε, ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ξενοδόχο νὰ περιποιηθῇ τὸν τραυματία, καὶ ὅ,τι ξοδέψῃ ἀνέλαθε νὰ τὰ πληρώσῃ αὐτός.

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολή. Ἄλλὰ ἡ παραβολὴ ἄλλα λέει κι ἄλλα ἐννοεῖ. Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστὰς; Ποιοὶ εἶνε λησταί; Ποιὸς εἶνε ὁ ἱερεὺς; Ποιὸς εἶνε ὁ λευίτης; Ποιὸς εἶνε ὁ Σαμαρείτης; Αὐτὰ θέλουν ἐρμηνεία. Ἄς ἀπαντήσουμε πολὺ σύντομα.

***

Αὐτὸς ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστὰς δὲν εἶνε ἓνας. Εἶνε τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι, ὅλη ἡ ἀνθρωπότης, εἶνε ὁ τραυματίας τῆς παραβολῆς.

Βάδιζε τὸ δρόμο τῆς ἡ ἀνθρωπότης ψάλλοντας τὸ ἀλληλούϊα. Ἄλλ' ἐνῶ βάδιζε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἔπεσε σὲ ληστὰς. Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ λησταί; Ἀρχιληστής εἶνε ὁ διάβολος. Μισεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ θέλει νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, καὶ μεταχειρίζεται ποικίλους τρόπους. «Ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α' Πέτρ. 5,8).

Λησταί ἐπίσης εἶνε οἱ δαίμονες καὶ οἱ κακοὶ - δαιμονικοὶ ἄνθρωποι, τὰ ὄργανα τοῦ διαβόλου, ποὺ κι αὐτοὶ κάνουν κακό. Καὶ ὅσο κακὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἓνας ἄνθρωπος κακός, δὲ μποροῦν νὰ κάνουν χίλιοι δαίμονες.

Ληστής ὅμως εἶνε καὶ ὁ ἑαυτός μας. Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον; Μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια, καὶ δὲ ζῆ οὔτε τριάντα. Τὰ ἑβδομήντα χρόνια ποιός τὰ λήστεψε; Ὁ ἑαυτός του, τὰ ναρκωτικά... Τὸν βλέπεις ἐκεῖνο τὸν ἄλλο, ποὺ πίνει μπουκάλια ὀλόκληρα οὔισκου καὶ ἄλλα ποτά; Σκοτώνεται μόνος του μὲ τὸ ἀλκοόλ. Τὸν βλέπεις ἐκεῖνο τὸν ἄλλο, ποὺ ἔπεσε στὰ ἀκατονόμαστα πάθη τῆς σαρκός; Ληστεύει κι αὐτός τὸν ἑαυτό του. Τίς μεγαλύτερες ζημιές μᾶς τίς κάνει ὁ ἑαυτός μας, μὲ τὰ διάφορα πάθη. Λησταὶ τὰ πάθη, λησταὶ καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ λογισμοί.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότης ζητεῖ βοήθεια. Ποιός θὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὸ σατανᾶ; Ποιός θὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τοὺς δαίμονες καὶ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους; Ποιός θὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, τὰ πάθη καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς λογισμούς; Ὁ ἱερεὺς; Ὁ λευῖτης; Οἱ σοφοί; Οἱ ῥήτορες; Τὰ διάφορα θρησκευόμενα;

Ἔνας εἶνε, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, καὶ ἐδῶ εἶνε τὸ κέντρο τῆς παραβολῆς. Μπροστὰ στὸ δράμα τῆς ἀνθρωπότητος παρουσιάζονται διάφοροι σωτῆρες, ψευδοσωτῆρες. Ἄλλ' ἕνας μόνον μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴ λύτρωσι. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ προσκυνοῦν οἱ ἄγγελοι. Καὶ ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν, ὅτι «*Εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν*».

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Σαμαρείτης. Αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια, πλησίασε τὸν ἀνθρώπο, βρέθηκε κοντά του. Καὶ τὸν θεράπευσε μὲ τὴ θεία διδασκαλία του, μὲ τὰ θαύματά του, καὶ μὲ τὸ τίμιον αἷμα του.

* * *

— Ποιό εἶνε, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια τὸ νόημα τῆς παραβολῆς;

Ἐπάρχει κάτι, τὸ ὁποῖο χρειάζεται ἡ ἀνθρωπότης ἀπαραιτήτως. Ὅπως τὸ ὄξυγόνο γιὰ τὸν ἀνθρώπο κι ὅπως τὸ νερὸ γιὰ τὸ ψάρι κι ὅπως ὁ ἀέρας γιὰ τὸ πουλί, ἔτσι καὶ γιὰ τὸν ἀνθρώπο τὸ ἀναγκαῖο εἶνε ἡ ἀγάπη. Ὁ ἀνθρώπος διψᾷ γιὰ ἀγάπη· δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἀγάπη. Πλάσθηκε ν' ἀγαπᾷ, ὄχι νὰ μισῇ. Ὁ ἀνθρώπος εἶνε ὄν κοινωνικό. Ὁ Θεὸς τὸν ἔβαλε μέσα στὴν κοινωνία, γιὰ νὰ ζήσῃ μαζί μὲ ἄλλους. Μιὰ κοπέλλα τί λαχταράει; Ν' ἀποκτήσῃ ἕναν ἄντρα. Εἶνε μέσα στὴ φύσι τῆς γυναικός. Νὰ τὸν ἔχη συντροφιά μέρα - νύχτα, στὴ χαρὰ στὴ λύπη στὸν πόνο τῆς, νὰ τὸν αἰσθάνεται κοντά, νὰ τὸν ἔχη παρηγοριὰ καὶ στήριγμα. Καὶ ὁ νέος λαχταρᾷ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ κοπέλλα, ποὺ νὰ εἶνε στὸ πλευρό του

ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς του, νὰ εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασίς του. Καὶ ὁ ἀνθρώπος τί ζητᾷ; Ν' ἀποκτήσῃ ἕνα φίλο, νὰ εἶνε κοντά του διαρκῶς, νὰ τὸν παρηγορῇ, νὰ τὸν ἐνισχύῃ.

Καὶ ἐρωτοῦμε: Ἐπάρχει τώρα αὐτὴ ἡ ἀγάπη; Δὲν ἔπάρχει. Τὴ βλέπεις· παντρεύτηκε, κι ἀντὶ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη, εἶνε δυστυχισμένη. Γιατὶ ἀντὶ νὰ βρῇ ἀγάπη βρῆκε μῖσος, ἀντὶ νὰ βρῇ παρηγοριὰ βρῆκε μεγάλες δυσκολίες· καὶ ἐνῶ τρῶνε μαζί καὶ ἐνῶ κοιμοῦνται στὸ ἴδιο κρεβάτι, εἶνε χωρισμένοι ὅπως ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὴ Δύσι. Σωματικῶς μὲν εἶνε ἐνωμένοι, ἀλλὰ ψυχικῶς βρίσκονται μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ μισεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Καὶ βλέπουμε σήμερα τραγικὰ ἀποτελέσματα· νὰ σκοτώνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ ἕνα μῖσος ἄγριο. Τὸν βλέπεις τὸν ἄλλον; Ἀνατρέφει τὰ παιδιὰ μὲ μιὰ ἐλπίδα· ὅταν γεράσῃ, τὰ παιδιὰ νὰ τοῦ δείξουν κάποια ἀγάπη. Καὶ τώρα τί συμβαίνει; Ἀγρίεψε ὁ κόσμος.

Ἦρθε στὴ μητρόπολι κάποτε μιὰ γριὰ ἑβδομήντα περίπου ἐτῶν. Κλάμα ἢ γιαγιά!

— Δέσποτα, λέει, θ' αὐτοκτονήσω.

— Τί ἔχεις; τί σοῦ λείπει;

— Ἐπαθα τὴν πιὸ μεγάλη συμφορὰ. Γέννησα ἑπτὰ παιδιὰ. Κοπίασα καὶ μόχθησα. Τὰ πάντρεψα ὅλα. Τώρα ποὺ γέρασα καὶ δὲ μπορῶ νὰ δουλέψω στὰ χωράφια, μὲ διώχνουν...

Ταλαίπωρε κόσμε, ἐγκαταλειμμένε, ποὺ διψᾷς ἀγάπη· τὴν ἀγάπη δὲ θὰ τὴ βρῆς πουθενὰ ἄλλοῦ παρὰ μόνον κοντὰ στὸ Χριστό.

Ὁ Χριστὸς μόνον εἶνε κοντὰ στὸν ἀνθρώπο. Ποτέ δὲν τὸν ἀφήνει. Κι ὅπως λέει ὁ ποιητής, «*κι ἂν δὲν μοῦ μείνῃ ἐντὸς τοῦ κόσμου ποῦ ν' ἀκουμπήσω, ποῦ νὰ σταθῶ, ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου.*»

Πῶς ἢ μπορῶ ν' ἀπελπισθῶ;».

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς «*πλησίον*» τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε κοντά μας ὁ Χριστός; Ἄμα εἶνε κοντά μας, παράδεισο ἔχουμε. Εἶνε μακριὰ ὁ Χριστός; εἴμεθα δυστυχισμένοι.

Λέει μιὰ προφητεία, ποὺ πραγματοποιεῖται στὶς ἡμέρες μας: «*Ψυγήσεται ἡ ἀγάπη*», ἡ ἀγάπη θὰ ψυχρανθῇ (Ματθ. 24,12). Σήμερα πλέον δὲν ἔπάρχει ἀγάπη. Μῖσος ἐπικρατεῖ στὸν κόσμο. Μόνον ὅπου ἔπάρχει ἀγάπη, ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ ἀνθρώπος. Καὶ τὴν ἀγάπη τὴ δίνει ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
Αὐγουστίνος